

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Leto 1926.

Ljubljana, 10. decembra 1926.

Štev. 9.

69.

SVETEGA OČETA PIJA XI. APOSTOLSKO PISMO JEZUITSKEMU GENERALU O. VL. LEDOCHOVSKEMU OB 200 LETNICI KANONIZACIJE SV. ALOJZIJA.

a) Nebeški Učenik in mladina.

Čudovito je v življenju nebeškega Učenika dejstvo, da mladeniče ljubi z neko posebno ljubeznijo: nedolžne dečke vabi in kliče k Sebi,¹ njih pogubne pohujševalce pa z ostrimi besedami graja in žuga, da jih bo z najhujšimi kaznimi kaznoval;² onemu nepokvarjenemu mladeniču pa pokaže — kot vabilo in plačilo — popolno in dovršeno obliko svetosti.³

b) Cerkev in mladina.

Ker je Cerkev, dedinja Učnikovega božjega poslanstva in dela, prejela od Njega istega duha, je kazala že od začetka krščanstva isto živo ljubezen in skrb za moško mladino. Ko je torej prevzela skrb za mladino, je pričela skrbeti za njeno telesno in dušno zdravje: pričela je ustanavljati osnovne in srednje šole, da bi dala svojim otrokom začetno kakor tudi višjo izobrazbo; potrjevala, da, pospeševala je cerkvene redove in verske družbe s tem namenom, da bi z ustanavljanjem akademij, kolegijev, javnih šol in društev skrbeli za pravi pouk mladine. V vseh časih je Cerkev zase zahtevala prirojeno in neokrnjeno pravico, skrbeti za ta pouk; saj je morala, ko ji je bilo vesoljno človeštvo izročeno, učiti, da je ona edina varihinja pravega nauka o pravosti in življenju, edina in zanesljiva učiteljica tiste najtežje umetnosti, vzgajanje ljudi po krščanskih načelih. Neizmerno Nas veseli v tem času, da povsod neštevilni mladi ljudje obojega spola in vseh stanov z vedno večjo vnemo stoje ob strani duhovnikom in svojim dušnim pastirjem v želji, da se i sami čimbolj izpopolnjujejo v znanju verskih resnic in udejstvovanju krščanskega življenja, i da Cerkvi pomagajo pri njenem delu, zboljševanju njeni in reševanju duš. Ko se spominjamo, kakšne trume mladih ljudi so v lanskem svetem letu od vseh strani pred Nas prišle, znova občutimo tisto zadovoljstvo in veselje,

¹ Mr 10, 13—16.

² Mt 18, 6.

³ Mr 10, 21.

katero smo tedaj občutili ob misli, kako številna bo armada miru, vzrasla iz takih legij mladine vseh narodov, armada, ki se je bo apostolska stolica posluževala, da pomladi in počivi starajoči se svet. In toliko bolj se krepí in utrjuje v Nas ljubezen do mladine, čimbolj vidimo mnogotere in vse obsodbe vredne pasti in zasede, ki se nastavljajo veri in nedolžnosti mladine: saj se v tem ljutem boju duhov vsega sveta le prečesto zgodi, da oslabi in se uniči moč mladosti in kreposti marsikaterega, ki bi bil lahko v veliko korist Cerkvi in državi.

c) Alojzij vzor večini svetnikov novejših časov.

Druga stoletnica, odkar je bil Alojzij Gonzága med svetnike prištet, ki se bo dokončala zadnji dan tega leta, nudi, se Nam zdi, tako veliko koristi dušnemu napredku mladine, da z vso ljubeznijo, ko Tebe, ljubljeni sin, nagovarjamo, mislimo na te naše duhovne otroke, na to nado kraljestva Jezusa Kristusa, kjerkoli po vsem svetu žive in se nahajajo. Da bo mladina v viharjih in nevarnostih življenja imela tega močnega in mogočnega zaščitnika v nebesih, ga mora tudi posnemati, mu slediti, saj je prav poseben zgled vseh kreposti: in če bodo mladi ljudje njegovo življenje točno in natanko proučili, bodo čisto jasno videli, katera pot pelje h krščanski popolnosti, katere pripomočke morajo v nje dosego rabiti, in kako sladke ter dragocene sadove v krepostnem življenju bodo užili, če bodo hodili po Alojzijevih stopinjah. Če bodo gledali Alojzija, kakršen je bil v resnici, ne pa, kakor so ga ali sovražniki Cerkve nalašč napačno ali pa nekateri življenjepisci premalo resnično naslikali, si ga bodo gotovo radi izbrali za poseben vzor kreposti v svoji mladosti, zlasti, ker je v novejšem času v Cerkvi dosegel toliko čast in slavo zbog svoje svetosti. Izbrali so si ga že mnogi: kdor le malo pogleda v novejšo zgodovino Cerkve, bo gotovo potrdil, da se je velik del mladeničev in mož, izza smrti Gonzáškega pa do danes, od Duha božjega poklicanih k posebno čudoviti nedolžnosti, ravnal po njegovem zgledu. Da predaleč ne zaidemo, omenimo samo te-le: Ivana Berchmansa, ki se, živeč v Rimskem kolegiju, ni za nič drugega tako prizadeval, kakor da bi bil čim bolj podoben Alojziju; Nuncija Sulpricija, mladega delavca, ki je kot deček začel Kastiljonca posnemati in je to do smrti delal; Kontarda Ferrinija, ki je, po pravici od vrstnikov drugi Alojzij imenovan, prav tega imel za zgled in variha čistosti in ga prav pobožno častil; Jernejko Capitanijo, ki je bila Gonzáškemu, čigar varstvu se je bila pobožno izročila, v življenju in smrti popolnoma slična in ki jo je v letošnjem znamenitem letu sam Alojzij, kakor se zdi, pripeljal v čast blaženih nebeščanov, da bi bila tako deležna njegove slave.* Tudi ne bo nihče po pameti trdil, da ni k notranji spreobrnitvi in popolnosti študenta-pasijonista Gabriela precej pripomogel Alojzij: četudi je bil namreč oni v dijaških letih precej lahko-

* Glej kratek življenjepis in sliko v Glasniku presv. Srca Jezusovega 1926, str. 257. nsl. Pripomba prevajavčeva.

miseln in posveten, vendar ni nikoli nehal priporočati se Gonzaškemu, ki se ga je bil od mladih nog naučil častiti kot zaščitnika mladine. In da tudi izmed novejših vzgojiteljev in učiteljev mladine vsaj enega navedemo: Ivan Bosco ni le sam Alojzija ljubil in častil, ampak je to češčenje, katero je kot dediščino zapustil svojim sinovom, vedno z vso vnemo priporočal vsem dečkom, ki jih je sprejel v svojo sveto vzgojo. Izmed teh je v posnemanju Alojzija dosegel najvišjo stopnjo Dominik Savio, nedolžni mladenič, ki ga je zemlja — po božjem sklepu — tako malo časa smela imeti in gledati.

č) Dvestoletnica — svarilo sodobni katoliški mladini.

Očividno se ni zgodilo brez nam prikritega sklepa božje previdnosti, da je prezgodnja smrt Alojzija ugrabila v cvetu let, prav tedaj, ko so tako odlične lastnosti njegovega duha in srca, njegova stanovitna in neomajna volja, njegova izredna in skoro kakor od Boga dana razumnost v vseh rečeh, vse to združeno z gorečnostjo za vero in zveličanje duš, obetale in vzbujale nado, da bodo rodile najlepše sadove v apostolskem delovanju. Očividno je namreč Bog hotel, naj bi se mladeniči od nebeškega mladeniča, zbog enakosti let jim tako milega in za posnemanje umljivega, učili in naučili, kaj je prva in poglobitna dolžnost in náloga te dobe: solidno (solide!) se s pomočjo krščanskih kreposti izobraziti in se tako pripraviti za poznejše delovanje v življenju. Zakaj mladih ljudi, ki nimajo tistih notranjih kreposti, katere so se na Alojziju tako čudovito kazale, gotovo ne bomo mogli smatrati za dovolj sposobne in oborožene za boje in nevarnosti življenja ter za náloge apostolstva, ampak bomo vedeli, da ne bodo, ker so kakor *aes sonans et cymbalum tinniens*,⁴ ali nič koristili ali pa celo škodili stvari, katero bodo hoteli širiti in zagovarjati, kakor je to pokazala — ne samo enkrat — skušnja prejšnjih dob. Ali ne pade torej kakor nalašč in prav primerno v naš čas dvestoletnica Gonzaškega, ki s svojim zgledom daje nauk mladim ljudem, po naravi k zunanosti nagnjenim in prehitro pripravljenim, vreči se v življenjski boj, naj se ne lotijo dela za katoliško stvar in za bližnjega prej, dokler se niso z vajo in vnemo sami utrdili v notranjih krepostih.

d) Prvi nauk Alojzijevega življenja: življenje treba motriti z očmi vere; nujnost duhovnih vaj za mladino.

Predvsem daje Gonzaški ta nauk mladini, da je temelj vsej krščanski vzgoji živo versko prepričanje, živa vera, ki nas — kakor luč, ki v temi svetli⁵ — razsvetljuje, da prav do korenine spoznamo jedro in pomen življenja. Ko se je bil torej Alojzij odločil, da mora življenje uravnati ne »z ozirom na minljivost«, ampak »z ozirom na večnost« — kdor tega ne stori, pač ni in se ne more imenovati duhoven človek (*vir spiritualis*) — je te in take ozire, razloge in nagibe, zajete iz božjega razodetja, z naj-

⁴ Kor 13, 1.

⁵ II Petr 1, 19.

večjo koristjo in duševno radostjo dolgo in mnogo premotrival in pre-mišljeval v telovadnici d u h o v n i h v a j, v katero se je prvič umaknil, ko je komaj stopil v mladeniško dobo, potem pa zopet in zopet, ko je bil sprejet v Družbo Jezusovo. In zato smo mnenja, da si morajo — po zgledu Alojzija Gonzáge — tudi naši mladeniči čimdalje globlje vtisniti v dušo misel in prepričanje, da se človeško življenje ne sme tako nizko ceniti, kakor da je začetek in konec vsega samo skrb in uživanje minljivih reči, kar le pogosto prevzame in zavede duhá in čutenje mladih ljudi, ampak nasprotno, da moramo življenje smatrati za nekakšno tekališče (curriculum), v katerem, samo Kristusu služeč, težimo proti večni blaženosti. In gotovo si bodo to pravo naziranje o življenju naši mladeniči pridobili, če se bodo časih — po zgledu nebeškega zaščitnika — iz človeškega drvenja in vrvenja v samoto umaknili in se nekaj dni posvetili duhovnim vajam, ki so, kakor stoletna skušnja uči, popolnoma sposobne, da mehke in za nauke dovzetne duše mladih ljudi za vse dobro pridobe in utrdijo.

e) Alojzij si je ohranil lilijo čistosti (in je premagal nekatera huda nagnjenja) z molitvijo, češčenjem Matere božje ter prejemanjem svetega Reš-njega Telesa.

Ko je bil Alojzij, razsvetljen — kakor smo rekli — s to nadnaravno lučjo, sklenil, vse poskusiti in storiti, da bi bilo njegovo življenje kar najnedolžnejše, je tako stanovitno pri svojem sklepu vztrajal, da se je od prvega začetka, ko se je pameti zavedel, pa do zadnjega izdihljaja ohranil prostega vsakega smrtnega greha: posebno pa je cvetko sramežljivosti tako skrbno obvaroval tudi najmanjšega madeža, da so ga že vrstniki angela imenovali — s tem imenom ga je pozneje krščansko ljudstvo pozdravljalo —, blaženemu Robertu Bellarminu pa, ki je bil svetemu mladeniču preskušen voditelj v duhovnem življenju, se je zdel v milosti božji naravnost popolnoma utrjen. Toda te popolnosti in utrjenosti v kreposti Alojzij nikakor ni dosegel morda, kakor bi kdo mislil, zbog tega, kakor da bi mu bili — po neki doslej nezaslišani dobroti božji — prihranjeni vsi zunanji in notranji boji, ki jih moramo ljudje — v svojo žalost — le prečesto bojevati zoper našo naravo, oslABLJENO po izvirnem grehu. Res da — vsled posebne milosti — nikoli ni čutil žela čutnosti in pohotnosti; vendar pa ni bil brez napadov razdraženosti in jeze ter častihlepnosti, ker je po naravi imel in gojil visoke misli: ta naravna (slaba) nagnjenja pa je popolnoma obvladal, ne toliko po zunanje, z nezlomljivo voljo, kakor pa z razumom in pametjo (z vero razsvetljeno). Ker pa je dobro poznal pri-rojeno slabost človeških moči, obenem pa predvsem napram svoji lastni moči bil nezaupen, si je prizadeval za pomoč milosti božje: z molitvijo k Bogu podnevi in ponoči in po več ur; s priprošnjo Matere božje pred stolom usmiljenja božjega, Nje, pod katere varstvom je opravljal svoje prve molitve; zlasti pa je pristopal, vedoč, da je v presveti Evharistiji vir in meč vsega duhovnega življenja, k mizi Gospodovi, kolikorkrat mu je

bilo v onih časih mogoče, zato da bi iz nje zajemal vedno novih moči in si jih ohranjal. Da bi si pa tem bolj gotovo ohranil nedolžnost življenja ter čistost svojih nravi, je naš svetnik družil — zakaj z milostjo božjo mora tudi človek sam sodelovati — s češčenjem najsvetejšega Zakramenta ter Matere božje tudi beg pred svetom ter tako mrtvenje počutkov, kakršno ostali smrtniki — vsaj po veliki večini — morejo morda slutiti, nikakor pa ne doseči. Zakaj res prečudno je in kar skoro neverjetno, da je Alojzij ob toliki nravni pokvarjenosti svojega časa glede čistosti srca tekmoval s samimi nebeškimi duhovi; da se je ob tolikem tedanjem hlepenju po uživanju ta mladenič odlikoval s tako posebno zdržnostjo ter strogostjo in trdostjo življenja; da je Alojzij ob toliki častihlepnosti sodobnikov vse časti tako preziral in zaničeval, da se je i z največjim veseljem odpovedal knežji časti, ki bi mu bila po dednem pravu pripadla, i rajši vstopil v ono versko družbo, v kateri mu je bil — zaradi redovne prisege — dostop do častnih cerkvenih služb zaprt; da je končno vkljub tedanjemu čezmernemu oboževanju starogrške in starorimske modrosti Alojzij imel nepresnano svoj pogled uprt v nebeške reči in bil — vsled posebne milosti božje, obenem pa tudi vsled svojega čudovitega napora in sodelovanja — v mislih tako z Bogom združen, da ga niso nobene druge misli mogle odtrgati od premišljevanja božjih reči.

f) Nekateri novejši pedagogi zaman iščejo drugačnih sredstev zoper npravne npravnosti mladine.

Res da je to čudovit, osamljen višek svetosti, skoroda nedostopen tudi možem velike kreposti; vendar pa bodi mladeničem našega časa to kažipot, s katerimi sredstvi se da najlepši kras mladosti, npravna nedolžnost in čistost, neoskrunjena ohraniti in občuvati. Glede te stvari Nam sicer ni neznano, da nekateri vzgojitelji v tej tolikšni pokvarjenosti, ko toliko mladeničev drvi v propast in pogubo, na vso moč iščejo novih potov in sredstev pri pouku in vzgoji, da bi tako veliko nevarnost in pogibel odvrnili od svoje domovine; toda naj bi vendar razumeli, da ne bodo nič koristili domovini in človeštvu, če bodo zanemarili in prezirali tista sredstva, katera je tudi Alojzij, zajeta iz studenca krščanske modrosti in v stoletjih preskušena, na sebi preizkusil kot najuspešnejša: to so namreč živa vera, beg pred zapeljivostmi, samozatajevanje, vedno češčenje Boga in Matere božje, končno kar najpogostejše krepčanje z nebeško jedjo.

g) Druga nevarnost za sodobno krščansko mladino: napuh, nepokorščina napram poklicanim voditeljem (škofofom), težnja po napačni svobodi.

Če bodo mladeniči v Gonzaškega zrlí kot v popolni vzor čistosti in svetosti, se bodo gotovo naučili, ne samo svoje strasti brzdati, ampak se bodo tudi ognili neke nevarne pečine, ki se lahko prikaže pri krščanski vzgoji, in ob katero morajo zadeti vsi tisti, ki se prepuščajo, prožeti z izmišljotinami neke vede, ki prezira nauk Kristusov in Cerkve, valovom nebrzdane težnje po svobodi napuha ter samovolje in neodvisnosti. Na-

sprotno pa vidimo, da se je Alojzij, dasi dedič starodavne knežje časti, dal rad in z veseljem tudi voditi mozem, ki so mu bili učitelji v vedah in verouku; ko pa je postal gojenec Družbe Jezusove, se je s toliko ponižnostjo pokoraval ukazom in sklepom svojih voditeljev, da ni niti za las odstopil — tudi v najmanjših dolžnostih redovnega življenja ne — od pravil in navodil Družbe: vsak takoj lahko vidi, kako vse drugačno je to (Alojzijevo) ravnanje od ravnanja tiste mladine, ki — zaslepljeni po videzu nekakšnega dobrega delovanja, ne marajoč za nobeno omejitev — prezirajo svarila starejših. Naj bodo torej za gotovo uverjeni in prepričani vsi, ki se želijo pod Kristovo zastavo boriti, da bodo, če vržejo raz sebe jarem pokorščine, doživljali le sramotne poraze namesto zmag, zato ker je mladostna doba od Boga tako ustvarjena in urejena, da prav nič ne napreduje niti v srčni niti v duševni omiki, pa tudi ne v svojem krščanskem življenju, če se ne da voditi poklicanim voditeljem. In če se mora torej z veliko pripravljenostjo in dovezetnostjo približati pouku in vzgoji v svetnih rečeh, se mora s toliko večjo, ko hoče nase vzeti dolžnosti apostolstva: saj teh dolžnosti, tičočih se povelja Kristusovega, Cerkvi danega, ni mogoče brezhibno in koristno vršiti razen v podrejenosti napram tistim, ki jih je Sveti Duh postavil kot škofe, da vladajo cerkev božjo. Pa kakor je satan že v zemeljskem rajju z velikimi in neverjetnimi obljubami prva roditelja človeškega rodu izneveril pokorščini in k uporju proti Bogu nahujskal, tako kvari (satan) v naših časih mladino pod pretevezo svobode ter — v prazni ošabnosti zarlepljeno — v pogubo pehá, dočim je prava čast mladine v resnici edinole v pokorščini in poslušnosti napram zakoniti oblasti. Kako vse drugače Alojzij! Čeprav ga je ljudstvo, ker je bil vsem zaradi izredne razumnosti priljubljen, željno pričakovalo kot svojega bodočega kneza in so pozneje tudi redovni tovariši mislili, da bo nekoč najpripravnejši za najvišjo službo v Družbi, je on, samega sebe zaničujoč, v največji ponižnosti, a združeni z dostojanstvom, slušal vse, ki so mu bili predstojniki, ker je videl v njih namestnike svojega Gospoda in večnega Kralja.

h) Alojzij tudi zbog naravnih vrlin: razumnosti, razsodnosti, odločnosti ter prijaznosti vzor mladini, zlasti dijaštvu.

To tako sveto življenje, popolnoma uravnano po luči vere, je rodilo Alojziju prekrasne in nad vse prijetne sadove: naravni darovi, v popolnem skladu z nadnaravnimi, so iz njega napravili popolnega, vzornega mladeniča. Mar ni bil zbog svoje bistrornosti in razsodnosti, zbog svoje duševne plemenitosti in neustrašenosti, zbog svoje prijaznosti in krotkosti nekaj precej popolnega? Zares, s kakšno bistrornostjo se je odlikoval ta nedolžni mladenič, ki se ni dal z ničemer motiti in ki je neprestano motril in proučeval samo to, kar je resnično in pravo, se razvidi najprej že iz tega, da je svoje študije, modroslovske in bogoslovske, dovršil z največjim uspehom; dalje iz javnih disputacij o modroslovnih vprašanjih, pri čemer je žel soglasno odobravanje in pohvalo, končno tudi

iz njegovih spisov — predvsem iz pisem —, ki so, resda maloštevilni, pa zbog zgodnje mladosti, v kateri so nastali, ter vsled modrega poznavanja in motrenja snovi zanimivi. Kako sijajna pa je bila njegova *razsodnost*, se jasno vidi iz tega, kako pametno je najbolj zapletene posle in zadeve, ki mu jih je oče izročil, vodil in jih srečno razrešil, dalje pa tudi iz tega — kar ni bilo nič manj težavno —, kako je po očetovi smrti svojega brata, očetu v kneževini naslednika, zopet spravil in sprijaznil z vojvodo mantuanskim, potem ko je v obeh odpravil vzrok prepira in sovraštva. Njegovo *plemenitost* mišljenja ter *prijaznost* in *ljudomilost* pa so hvalili in proslavljali vsi, ki so ali ž njim v redu skupno živeli ali pa ga bili spoznali v sijaju očetne palače: podaniki in služabniki, razni knezi in dvorjani, zlasti pa predstojniki in gojenci Družbe, ki so bili vsi polni občudovanja zanj. Vemo pa tudi, da je — iz nekega posebnega razloga — zlasti velika bila v njem *odločnost* in *stanovitnost*: že v neznanih letih je bil mali dedič kastiljonske kneževine sklenil in odločil, da hoče doseči svetost in je pri tem tako pogumnem in velikodušnem sklepu tudi res do smrti vztrajal tako, da ni nobena ovira zadržala ali prekinila njegovega stalnega duševnega dviganja in napredovanja, ki se je bilo pri njem pričelo že v otroški dobi, s prvim svitom pameti. Ali je torej mogoče mladini — zlasti učeči se mladini — pred oči postaviti kak pripravnejši zgled, ki naj bi nanj — kot primeren njih letom — gledali in ga vztrajno posnemali? Zakaj zlasti dijakom? Ker se v vedah temeljitejše in razboritejše poučujejo in izobrazujejo, morajo imeti tudi modro, mirno ter vedno ravnodušno razsodnost, da bodo o ljudeh in dogodkih pravilno sodili in mislili, ne pa se dali zapeljati napačnim predstavam o stvareh ali trenutni strasti ali napačnim predsodkom množice; odlikovati se morajo tudi z dobrohotnostjo in prijaznostjo, da bodo mir ohranili i v sožitju z domačimi kakor tudi (pozneje) v človeški družbi sploh; odlikovati se tudi s trdnostjo in doslednostjo volje, da bodo mogli k dobremu voditi i sebe i bližnjega.

i) Alojzij zgled sedanji mladini tudi v apostolskem in socialnem delu.

Obenem pa je Alojzij razvijal tudi čudovito delavnost in živahnost v korist drugih ljudi, kar se imenuje apostolsko delovanje, h kateremu mladeniče često — kakor vidimo — vleče srce in mladeniška moč. Čeprav je namreč Alojzijevo posebno in vztrajno veselje in nagnjenje bilo pre-mišljevanje nebeških reči ter prijateljsko občevanje z Bogom (vsled česar se je o njegovem življenju po pravici moglo reči, da je bilo s Kristusom skrito v Bogu⁶), vendar so že tudi takrat pogosto iz njegove notranjosti švigile iskre apostolske gorečnosti, ki so naznanjale, da se bodo nekeč spremenile v plamene gorečnosti. V tem oziru je že zgodaj komaj stopivši v prvo mladeniško dobo, v vsakem, s komer je občeval, z dobrim zgledom in pobožnimi pogovori vest zbujal in ga — o priliki — tudi za krepost

⁶ Kol 3, 3.

skušal pridobiti, ko je bil pa nekoliko odrastel, se je v svoji gorečnosti, da bi kaj več storil, jel pečati z najvišjimi in najtežjimi načrti za večno zveličanje duš ter misliti tudi na to, da bi šel kot apostolski misijonar med krivoverce ali pa pogane. Meščani mesta Rima pa so ga videli, kako je kot gojenec Rimskega kolegija hodil po trgih, cestah in ulicah mesta, da bi otroke in berače poučeval v krščanskih resnicah; bili so tudi priča tiste njegove junaške ljubezni do bližnjega, kako je ob času, ko je kuga razsajala v Rimu, kužnim bolnikom stregel. Takrat — ob kugi — je dobil kal bolezn, da je po malo mesecih, še ne čisto štiri in dvajset let s'ar, izhiral. In v tem oziru se tudi mladini naše dobe odpira široko polje, na katerem se lahko — po zgledu Alojzijevega — udejstvujejo: tudi naša mladina lahko deluje z dobrim zgledom, s krepost priporočujočimi nagovori, z ljubeznijo in navdušenjem za misijone, s poukom v krščanskih resnicah ter z udeležbo pri raznih delih krščanske usmiljenosti in ljubezni. Če bodo trume katoliške mladine te reči pred očmi imele, bodo izvrševale tisti apostolat, ki ga je vršil Alojzij, in ga v sklad spravile z zahtevami sedanjega časa. Rekli smo: apostolat, ki ga je vršil Alojzij; pa ta Alojzijevega zveličanski apostolat še traja, z nebeških višav doli, nikar pa, da bi bil z njegovo smrtjo prenehal. Saj ni Alojzij s svojega sedeža med nebeščani, kjer ga je, polna začudenja, slavno kraljevati videla v svojem zamaknjenju karmeličanka Magdalena Pazzis, med nebeščani, med katere ga je tudi s slovesnim proglasom pred dve sto leti Naš prednik bl. spomina Benedikt XIII. prištel, nikdar nehal zlasti mladeniških vrst, ki jih je v svoje varstvo sprejel, z dobrotami in milostmi obsipati in obdarovati. Odtod premnoga mladeniška društva, ki ali nosijo Alojzijevo ime ali pa so si ga izvolila za zaščitnika; odtod dejstvo, da skoro neštevilna mladina obojega spola, hodeč po njegovih stopinjah, na prečuden način združuje trnje spokornosti z lilijami nedolžnosti; odtod neka — rekli bi — plemenita tekma med Alojzijem in krščansko mladino, kateri obojih bo zmagal, ali on s svojimi nebeškimi darovi, ki z njimi podpira mladeniče, ali le-ti s češčenjem svojega nebeškega zaščitnika. Zato pa ni nič čudnega, če so rimski papeži Alojzija dali mladini obenem za zgled in za zaščitnika.

j) Prošnja Pija XI. do vse katoliške mladine.

Ko vse to premišljamo in ker nam je posebno pri srcu kar najboljša in srečna vzgoja mladeničev, ki jim prav v naših časih prete večje nevarnosti kakor doslej, želimo, da se letos ne obnovi samo spomin pred dve sto leti izvršene kanonizacije, ampak da bi še obilnejše dobrote prihajale od Alojzija, in zato zopet slovesno, po zgledu Naših prednikov, zlasti Benedikta XIII. ter Leona XIII. potrjujemo ter — če je še treba — s svojo apostolsko močjo izjavljamo, da je sveti Alojzij Gonzaga nebeški zaščitnik vse krščanske mladine. Ko torej ta izbrani podmladek katoliške družine kličemo pod zvesto varstvo Alojzijevo, iskreno vabimo in z očetovsko ljubeznijo prosimo, naj, da bo njih čast in slava od dne do dne rastla in da bodo, krščansko vero javno in odkrito izpovedujoč, zgled svoje nedolžnosti

nesli vedno dalje in dalje, na Alojzija zro kot vzor ter ga posnemajo, naj ga vedno časte in se mu priporočajo, tudi z raznimi pobožnostmi — med drugimi tudi s šestnedeljno — ki so obrodile — kakor spričuje stara skušnja — že toliko in tako lepih sadov.

k) Pij XI. hvali načrt Glavnega odbora v Rimu o podpisovanju posvečitvenih pol.

V Naše prav veliko veselje je glavni odbor za proslavo dvestoletnice, ki mu z vso vnemo načeluje Naš kardinal-vikar v Rimu, mladini priporočil in predložil, naj bi pole z natisnjenim programom krščanskega življenja, ki ga hočejo popolnoma in v vseh rečeh izpolnjevati, lastnoročno, potem ko bi se poprej nekoliko o tem v svetih mislih zbrali in pripravili, pridno podpisali in takorekoč s prisego podkrepili: ko bo rimski papež te pole, v knjige vezane in od odposlancev mladine vsega katoliškega sveta semkaj prinešene, videl in tako rekoč odobril, se bodo položile v cerkev, kjer počivajo častitljivi zemski ostanki Alojzijeve. Ta predlog se Nam zdi srečen začetek slavnosti in zelo prikladen, da zbudi zanimanje v plemenitih srcih mladine, saj ta dvestoletnica vprav namerava duhovno obnovitev vse mladine sveta, ki jo bo tudi, o čemer ne dvomimo, obrodila. — Vse odposlance ogromne družine katoliške mladine, ki se bodo, kakor smo omenili, ob času slavnosti sešli tukaj, v tem Večnem mestu, bomo prav radi sprejeli — kot poroke velikih dušnih koristi — ter jih nagovorili: v mislih in v duhu jih bomo spremljali h grobu Alojzijeve, v molitvi proseč, da bi ti Naši otroci vesoljnega sveta vsak dan bolj občutili in okušali varstvo svojega nebeškega zaščitnika.

l) Sveti oče želi, naj se mladina letos obenem z Alojzijem spominja tudi Stanislava Kostke.

Ker pa je bil isti dan kakor Alojzij med svetnike prištet tudi Stanislav Kostka, ki je le malo prej, istotako kot gojenec Družbe Jezusove, živel in se med blažene v nebesih preselil, je prav in primerno, da mladenci naših časov — zaradi istih vsedobro jim obetajočih razlogov — zro tudi na tega serafskega mladeniča iz Poljske, kateremu je Bog — »med drugimi čudeži svoje modrosti« — tudi to dodelil, da je »že v nežni mladosti dosegel mladosti zrele in utrjene svetosti«. Tudi on je bil knežjega pokolenja; obdarjen z velikim, zares vzvišeno vnetim duhom, se je odlikoval z nebeško čistostjo in težil po največji popolnosti; svojemu rodnemu bratu, ki je cenil le svetno omiko, se je moral upirati; vse zvite zasede krivoverske hiše, kjer je stanoval, ter zgubljenih, nebrzdanih vrstnikov je zmagovito premagal; z evharistično jedjo je bil opetovano pokrepčan po angelu; napravil je daljna pešpota, da bi bil poslušen glasu Boga, ki ga je klical k višjim ciljem, in poslušen Materi božji, ki ga je zvala v Družbo Jezusovo; v tem Večnem mestu pa se je tako rekoč le začasno ustavil, da bi kmalu po prihodu, použit po notranjem ognju ljubezni božje, imajoč komaj osemnajst let, odšel — še kot novinec — v nebeški Jeruzalem, kot

najmlajši med svetimi spoznavavci. Zdi se, da je Bog to odločnost in stanovitnost Stanislavovo hotel na poseben način poplačati: dal je temu nedolžnemu mladeniču ta sijaj, to slavo, da je Stanislav svoj narod, da, vse krščanstvo v najhujši tedanji nevarnosti, ko so Turki pritiskali, s svojim varstvom kakor z nepremagljivim nasipom, obdal in ubranil. Tako splošno so bili v tistih časih vsi prepričani o njegovi čudoviti pomoči, izprošeni domovini v njenih stiskah, da se Ivan Sobieski, krščanski Cezar, osvoboditelj Dunaja iz najtežjega obleganja, ni prav nič pomišljal trditi in izjaviti, da se ima za svoje zmage zahvaliti ne toliko orožju kakor priprošnji Stanislavovi.

m) Končna želja.

O naj bi oba ta nebeščana s svojo združeno priprošnjo pri Bogu dosegla in izprosila, da bi mladina naših dni, oba posnemajoč, s čim večjo gorečnostjo hrepenela in se čim bolj spešila k edini pravi časti in slavi kristjancev, to je k prelepi slavi in časti čistosti in svetosti!

n) Blagoslov jezuitskemu redu.

Kot pospeševalo nebeških darov ter kot dokaz Naše očetovske naklonjenosti podeljujemo Tebi, ljubljeni sin, vsem redovnikom Družbe Jezusove in njih gojencem z vso ljubeznijo apostolski blagoslov.

V Rimu pri svetem Petru, dne 13. junija 1926, v petem letu Našega pontifikata.

PIUS P. P. XI.

70.

DRŽAVNI PRAZNIKI, NAČIN PROSLAVE.

Ministrstvo ver, K. O., je poslalo škofijskim ordinarijatom razpis z dne 3. septembra 1926, V. K. br. 4687, ki se glasi:

»Ministrstvo za notranje posle s svojim aktom Prot. Br. 1112 z dne 1. septembra t. l. prijavlja sledeče:

Ministrstvo za notranje posle je v sporazumu z Ministrom Dvora, gospodom Drag. Jankovičem definitivno določilo in reguliralo vprašanje proslave poedinih državnih praznikov na sledeči način:

1. Na dan rojstva Nj. Veličanstva kraljice, dne 9. januarja v Saborni cerkvi (in cerkvah vseh veroizpovedi in molitvenicah v državi) ob 11, po službi božji molitve (blagodarjenje), ki jim prisostvujejo: Njihovi Veličanstvi, kraljevska vlada, narodno predstavništvo, diplomatski kor, višje uradništvo in oficirski kor. Potem vpisovanje v knjigo. Sprejema ni. Zvečer bal. Obleka: frak, diplomatski kor uniforma.

2. Na državni praznik Vidov dan, parastos (rekvij) za vse umrle za domovino, dne 28. junija. Glede cerkva, udeležbe kakor pod 1. Obleka: Žaket, cilindar.

3. Na obletnico smrti blagopokojnega kralja Petra Velikega Osvoboditelja, dne 16. avgusta, se bo vršil parastos in spomin v Belgradu, v Saborni cerkvi in v cerkvi na Oplencu ob 11. Svečanosti prisostvujejo: Njihovi Veličanstvi

(ako so v Belgradu), kraljeva vlada, narodno predstavništvo in oficirski zbor. Vpisovanja ni. Obleka: Žaket, cilindar.

4. Na rojstni dan Nj. Visočanstva Prestolonaslednika, dne 6. septembra po službi božji molitve v Saborni cerkvi in v cerkvah vseh veroizpovedi in molitvenicah ob 11. Prisostvujejo: Njihovi Veličanstvi, kraljeva vlada, narodno predstavništvo, diplomatski kor, višje uradništvo in oficirski kor. Sprejemanja in častitanja ni. Vpisovanje v knjigo. Obleka: frak, diplomatski kor uniforma.

5. Na državni praznik Zedinjenja molitve (blagodarenje) v Saborni cerkvi (in v cerkvah vseh veroizpovedi in molitvenicah v državi) ob 11. Prisostvujejo kakor pod točko 4. Obleka ista. Vpisovanje v knjigo. Sprejema ni.

6. Ob slavi Nj. Veličanstva kralja dne 13. decembra, služba božja, sečenje kolača in častitanje v Dvorni cerkvi (oziroma, kjer bo slavil Nj. Veličanstvo) za posebej pcvabljene. Vpisovanje v knjigo. Posebnega sprejemanja in častitanja ni.

7. Na rojstni dan Njegovega Veličanstva kralja, dne 17. decembra po službi božji v Saborni cerkvi blagodarenje, kakor v vseh cerkvah vseh veroizpovedi in molitvenicah ob 11. Prisostvujejo: Njihovi Veličanstvi, kraljeva vlada, narodno predstavništvo, diplomatski kor, višje uradništvo in oficirski kor. Vpisovanje v knjigo. Posebnega sprejemanja in častitanja ni. Njihovi Veličanstvi sta običajno na večer na balu v oficirskem domu in ob tej priliki je sprejem. Za cerkev obleka: Frak, diplomatski kor uniforma.

8. O božiču in veliki noči služba božja v Dvorski cerkvi (ali kjer bosta Njihovi Veličanstvi) za posebej povabljene. Vpisovanja in častitanja ni.

Katoliškemu odeljenju Ministrstva za vere je čast prednje dostaviti prečastnemu naslovu s prošnjo, da vzame to na znanje radi izdavanja primernih navodil podrejenim duhovnikom, v kolikor gre za preslavo državnih praznikov v katoliških cerkvah. O izdanih naredbah naj se blagovoli radi vednosti obvestiti to odelenje.

Po naročilu ministra za vere:

načelnik: Lanović s. r.

O tem se župni uradi obveščajo s pripomnjo, da se je razpis na jenski škofovski konferenci v Zagrebu vzel na znanje.

Premembe so naslednje:

1. Pred določenimi molitvami je s v. m a š a na rojstni dan Nj. Veličanstva kraljice, dne 9. januarja, na rojstni dan Nj. Vis. prestolonaslednika dne 6. septembra in na rojstni dan Nj. Veličanstva kralja dne 17. decembra.

2. V župnijah, kjer so državni uradi ali vojaštvo, je ta slovesna služba božja ob enajstih.

Škofijski ordinariat v Ljubljani,

dne 2. decembra 1926.

† Anton Bonaventura, škof.

CERKVENI IN NADARBINSKI GOZDI.

V Škofijskem listu 1921, str. 9 i. d., so se objavili škofijski predpisi za upravo cerkvenih in nadarbinskih gozdov. Na te predpise se cerkvena predstojništva in nadarbinariji iznova opozarjajo. Glede na § 6, ki govori tudi o prijavi sečnje, je merodajen zdaj zakon z dne 28. januarja 1922, s katerim se začasno izdajajo nekatere gozdno-policijske in vodno-policijske

odredbe za področje pokrajinske uprave za Slovenijo (Uradni list 1922, št. 383/115).

Opozarja se predvsem na sledeče paragrafe:

§ 2.

Preden kdo začne sekati, mora to v smislu § 3., 5. in 6. prijaviti pristojnemu okrajnemu političnemu oblastvu:

1. če namerja posekati gozd do golega na ploskvi, ki meri sama zase ali s sosednjo do golega posekano, pa še ne dovolj pogozdeno ploskvijo istega posestnika skupaj 1 hektar ali več;

2. če namerja pri prebiralni sečnji posekati polovico ali več dreves glavne gozdne vzrasti, potrebne za popolno obrast, ako meri ploskev 1 hektar ali več, in

3. če hoče posekati eno četrtno ali še več gozda, na vsem kmetijskem posestvu zrelega za posek (§ 8., točka 5.).

Razen teh določil je pri sekanju v varstvenih gozdih in v gozdih, ki so v prepovedi, vpoštevati vse posebne predpise, oblastveno izdane za njih oskrbovanje.

Pri gozdih pod javno upravo ali pod posebnim javnim nadzorstvom (§ 20.) je vpoštevati tudi še morebitne posebne predpise ali potrebe, ki se tičejo vztrajnega gospodarstva.

§ 5.

Prijaviti sečnjo je dolžan lastnik, odnosno posestnik gozda ali njega zakoniti zastopnik.

V prijavi mora navesti:

1. svoje ime in bivališče;

2. davčno občino, številko in izmero parcele, morebitno domače ime gozda, izmero in pri delnem poseku gozdne parcele tudi lego prostora, na katerem namerja sekati;

3. način namerjane sečnje (golosek, prebiranje);

4. površino vseh gozdov, ki so last dotičnega gospodarja;

5. ime in bivališče tistega, ki les kupi, kakor tudi tistega, ki je morda prevzel sekanje ali spravlanje lesa; le-to poslednje tudi lahko naznani naknadno, toda najpozneje osem dni, preden se prične sekanje;

6. ali je dotična ploskev obremenjena s služnostnimi pravicami in s katerimi;

7. ali namerja izsekati eno četrtno ali še več gozda, zrelega za posek, kar ga je na vsem kmetijskem posestvu.

Na zahtevo se prijavniku potrdi, kdaj je prijavil sekanje.

§ 20.

Državne in po državi upravljane gozde, gozde ustanov, nadarbin, cerkva, samostanov, nadalje gozde občin, podobčin, vasi, agrarnih skupščin, rudnikov, delniških družb, pridobitnih in gospodarskih zadrug, potem gozde oseb, ki so pod varuštvom ali skrbstvom in naposled služnostne in vse javne gozde (kraške nasadbe, zasadbe hudournikov, regulacije vodá, javne parke) mora državno gozdarsko oblastvo posebno nadzirati.

Za te gozde ne veljajo le splošne odredbe gozdnih zakonov, marveč tudi načela in potreba vztrajnega gospodarstva.

Oskrbovanje teh gozdov se mora v ta namen izvrševati po primernem gospodarskem načrtu, potrjenem po okrajnem političnem oblastvu, odnosno po krajnem komisarju za agrarne operacije.

72.

VERSKÉ DRUŽBE.*Gospodom dušnim pastirjem.*

Večkrat in ob raznih prilikah opominjam gospode dušne pastirje na vneto in vztrajno delo za verske organizacije. O teh organizacijah ima navodila tudi III. škofijska sinoda ljubljanska, str. 118—121. Gospode dušne pastirje iznova opominjam, da se z vso vnemo zavzamete za prepotrebno, koristno in blagoslovljeno delo za uspeh vseh v naši škofiji vpeljanih verskih organizacij. V naslednjem Vam podajam oklic na vernike, ki ga eno prihodnjih nedelj prečitajte s prižnice.

Dragim mojim vernikom!

Prav satanska hudobija se razširja po svetu. Hudobni duh nečistosti in nevere išče srca mladeničev, deklet, zakonskih. Za sredstvo mu služijo nesramne predstave, nesramne povesti po knjigah in časopisih. In groza! Satan osvaja srca naših ljudi, duše padajo v mreže njegovih apostolov.

Dragi verniki! Rešite sebe in svoje družine te grozne nesreče! Ne satan, ampak Jezus Kristus, Sin živega Boga, On naj vlada v Vaših srcih, On naj vlada v Vaših družinah! Prosim in rotim Vas, bežite proč od satana in njegovih apostolov, ki Vas vabijo na široko pot pogubljenja! Odločno se zatecite h Gospodu Jezusu in Ga prostovoljno priznajte za to, kar je v resnici, za Boga in Odrešenika! Posvetite sebe in svoje družine njegovemu presv. Srcu!

Možje in fantje, pristopite k organizaciji, ki se imenuje »Apostolstvo mož«. V njej se posvetite Jezusu Kralju! Pri presv. Srcu iščite pomoči z večkratnim sv. obhajilom, da se boste mogli junaško zavzemati za pravice božje in njegove sv. Cerkve, ki je Kristusovo kraljestvo na zemlji.

Gospodarji in gospodinje! Obvarujte svoje hiše, svoje družine od oblasti satanove in njegovih apostolov! Posvetite jih Kralju Jezusu, ki naj s svojo resnico in s svojo ljubeznijo vlada v Vaših družinah! Kip ali podoba presv. Srca blagoslovljena in postavljena na častnem mestu, naj javno priča, da pri Vas kraljuje Jezus, Vaš edini Kralj in Odrešenik.

Preljubi verniki! Poslušajte moj glas! Širite Apostolstvo mož in posvečitev družin presv. Srcu Jezusovemu po mestih, po vseh naših vaseh, po vseh naših hišah! Srce Jezusovo bo naša rešitev.

V Ljubljani, na 1. adventno nedeljo 1926.

† Anton Bonaventura, škof.

73.

CERKVENÉ STAVBE IN CERKVENA OPRAVA.

Kakor je iz časopisnih, uradnih in drugih poročil razvidno, so se zadnje čase izvršila v več cerkvah restavracijska ali dekoracijska dela brez vednosti škofijskega ordinariata.

Cerkveni predstojniki se zato v smislu cerkvenega zakonika in škofijskih naredb znova opozarjajo, da je o vseh nameravanih delih pri cerkvenih stavbah in cerkveni opravi — tako za nova, kakor tudi restavracijska

ali dekoracijska dela — obvestiti škofijski ordinariat, kateremu je hkrati predložiti tozadavne načrte, proračune in druga pojasnila. Dokler cerkveno predstojništvo ne dobi odobrenja višje cerkvene oblasti, se z deli ne sme pričeti.

Škofijski ordinariat v Ljubljani, 6. decembra 1926.

† Anton Bonaventura, škof.

74.

SLOVSTVO.

Dr. Fr. Grivec, *Slovanska apostola sv. Ciril in Metod*. Ljubljana 1927, str. 180 (z 42 ilustracijami). Izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. — Mednarodni institut intelektualnih delavcev je uvrstil knjigo Grivec, *Cerkev med tri najboljše slovenske knjige*, ki so izšle zadnja leta, in to objavil v svetovnih časopisih. Podobno pozornost bo v književnosti zbudila knjiga *»Slovanska apostola sv. Ciril in Metod«*. Dobrega življenjepisa naših apostolov in naših prvih prosvetiteljev doslej sploh nismo imeli. Za 1100 letni jubilej sv. Cirila je prof. Grivec, eden prvih strokovnjakov v vzhodnem cerkvenem vprašanju, s pričujočo knjigo izpolnil občutno vrzel v naši književnosti.

Knjiga je pisana izredno jasno, živo in poljudno, a vendar v tolikem soglasju z znanstvenimi raziskavami, da jo bo mogel s pridom čitati tudi izobraženec. Krasi jo velika množica lepih ilustracij; vmes je mnogo umetniških slik s krščanskega Vzhoda, ki v zapadni Evropi doslej sploh niso bile znane.

Za češčenje sv. Cirila in Metoda je bilo pri nas doslej mnogo premalo poskrbljeno. In vendar je, kakor piše pisatelj (str. 174), za pravilni razcvet verskega življenja, za svetno in versko izobrazbo vsakega naroda potrebno, da pozna življenje in delo svojih velikih mož in svetnikov, jih slavi in časti. Z novim življenjepisom je hotel pisatelj življenje in delo slovanskih apostolov približati umevanju širših krogov našega naroda. Zato pa mora knjiga o sv. Cirilu in Metodu v vsako slovensko hišo, imeti jo mora vsak duhovnik in sploh vsak izobraženec, ki hoče biti učitelj našega naroda.

Brez dvoma je to najnovejšo delo prof. Grivca eden najboljših svetniških življenjepisov, kar jih imamo Slovenci, ena najlepših in najcenejših naših knjig. Knjiga je trdno broširana in tiskana na najfinejšem papirju. Oblika je izredno okusna. Kljub temu stane v knjigarnah samo 20 Din, a udje Apostolstva jo dobijo pri poverjenikih po znižani ceni 16 Din (v znesku je všteta tudi poštnina). Toplo priporočamo.

Dr. A. S.

Sveti Stanislav Kostka, vzor krščanski mladini. Življenjepis. Za 200 letnico kanonizacije (31. XII. 1926) spisal Martin Štular, vzgojni vodja v zavodu sv. Stanislava. Str. 176. S šestimi slikami.

V najviharnejši dobi, v 16. stoletju, ko se je luteranstvo z vso silo širilo po Evropi, je dala Poljska Cerkev tri izredne zagovornike katoliške vere, ki so vsak po svoje neizmerno koristili svoji domovini, pa tudi vesoljni Cerkvi: svetega škofa, pozneje kardinala St. Hozija (1504—1579), velikega organizatorja in učenjaka; o. Petra Skargo D. J. (1536—1612), slovečega govornika, ter Benjamina med svetniki Stanislava Kostka. Stanislav, ki je umrl v cvetu let, v osemnajstem letu svojega življenja, je bil tudi v pobožnosti sin svojega naroda: globokočuvstven, postrežljiv, prijazen. Samo srce ga je bilo. Njegova otroško preprosta pobožnost do Marije in sv. Evharistije je že takrat imela čudovito privlačnost do src sodobnikov, zlasti dijakov, in jo ima v nezmanjšani meri

še danes. Videli smo že morda kje sliko, kako Stanislava angel obhaja, ali kako mu v bolezni Marija da Dete božje v naročje; toda posebne razlage v našem jeziku še nismo čitali. Zdaj imamo v tej knjigi i slike i življenjepisa, prvi v slovenskem jeziku, obenem pa spisan po najboljših virih; obširnejšega niti Poljaki sami nimajo. S to lepo knjigo tudi mi Slovenci res vredno in dostojno proslavljamo dvestoletnico kanonizacije tega slovanskega svetnika. — Očetje Družbe Jezusove, pisatelj, tiskarna, vsi so se pošteno potrudili, da so nam podarili to lepo knjigo.

Naj bi jo vsi vzgojitelji oskrbeli svojim učencem, starši svojim otrokom kot božičen in novoleten dar.

Spada pa tudi v knjižnico vseh naših organizacij in prosvetnih društev. Od sv. Stanislava se moremo učiti vsi posebno dvojno, v naših časih tako potrebno: ljubiti Marijo in sv. Evharistijo. Knjiga se dobi pri Upravi Glasnika, Ljubljana, Zrinjskega 9, za nizko ceno: broširan izvod 20 Din (s pošto 21.50 Din), v polplatno vezan 25 Din (s pošto 27 Din), v celo platno 30 Din (s pošto 32 Din).

Knjiga ima tudi 6 slik in prav lično zunanjo obliko po načrtu iz šole arhitekta prof. Jos. Plečnika.

75.

KONKURZNI RAZPIS.

Z okrožnico z dne 6. novembra 1926 št. 4463 je bila razpisana župnija Zasip v radovljiski dekaniji, z rokom do dne 30. novembra 1923.

Razpisuje se po resignaciji dosedanjega župnika izpraznjena župnija Črni vrh nad Polhovim gradcem. Prošnje je nasloviti na škofijski ordinariat v Ljubljani. Rok za vlaganje prošenj se zaključi dne 31. decembra 1926.

76.

ŠKOFIJSKA KRONIKA.

Za župne upravitelje so bili imenovani: Karel Žužek, župni upravitelj na Gori pri Sodražici, za Sv. Trojico nad Cerknico; Lavrencij Kos, kaplan v Semiču, za Vinico; Jožef Kres, kaplan v Bohinjski Bistrici, za Koprivnik v Bohinju.

Za ekskurendo-upravitelja sta bila imenovana: Franc Traven, župnik v Sodražici, za Goro pri Sodražici; Janez Oblak, župnik na Bledu, za Zasip.

Premeščen je bil kaplan Jožef Strah iz Preddvora v Bohinjsko Bistrico.

Nameščeni so bili za kaplane: semeniški duhovnik Stanislav Sinkovec v Zagorju ob Savi, semeniški duhovnik Franc Jeraša v Preddvoru, p. Alojzij Lipej O.F.M. v Mošnjah, p. Rajner Erklavec O.T. v Semiču, p. Atanzij Ausser O.F.M. na Viču.

Za veroučitelje na srednjih šolah so bili od ministrstva za prosveto imenovani: Dr. Ivan Vrečar, prefekt v zavodu sv. Stanislava, za I. drž. gimnazijo; dr. Jakob Žagar, kaplan v Zagorju ob Savi, za II. drž. gimnazijo v Ljubljani in Maks Stanonik, župnik v Črnem vrhu nad Polh. gradcem za drž. gimnazijo v Kočevju.

Imenovan je bil za kurata v državni bolnici v Ljubljani Ignacij Slana C. M.

V stalni pokoj je stopil Ignacij Fertin, župnik v Zasipu, ki se je naselil na Brezjah.

Konkurzni izpit so dovršili: Ivan Gogala, župni upravitelj v Stari Oselici; Jožef Kosiček, kaplan v Cerknici; Anton Skubic, kaplan v Žireh; Anton Stanonik, kaplan v Toplicah; Jožef Stupica, kaplan v Šenčurju pri Kranju; Štefan Traven, kaplan na Brezovici; Franc Učakar, kaplan na Blokah.

Ordinacije. Višje redove je prejel fr. Jakob Žibert D. J. in sicer subdiakonot dne 6. oktobra, diakonat dne 8. oktobra in prezbiterat 10. oktobra 1926.

Umrli je Viljem Gasperin, biseromašnik, župnik v pokoju, dne 15. oktobra 1926 v Leonišču v Ljubljani v starosti 86 let. N. v m. p.!

Škofijski ordinariat v Ljubljani, dne 10. decembra 1926.

Vsebina: 69. Sv. očeta Pija XI. apostolsko pismo o sv. Alojziju. — 70. Državni prazniki. Način proslave. — 71. Cerkveni in nadarbinski gozdi. — 72. Verske družbe. — 73. Cerkvene stavbe in cerkvena oprava. — 74. Slostvo. — 75. Konkurni razpis. — 76. Škofijska kronika.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Dostal. — Za Jugosl. tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Seznam darov in cerkvenih nabirk za poplavlence, poslanih škofijskemu ordinariatu.

Dar sv. očeta papeža Pija XI.	50000.—	Ajdovec	123·25
Ljudska posojilnica v Ljubljani	10000.—	Ambrus	—.—
Dar prevzv. g. knezoškofa ljubljanskega	1000.—	Babno polje	180.—
Andrej Kalan, gen. vikar, Ljubljana	250.—	Banja loka	220·75
I. del. kons. društvo, Ljubljana	4725·25	Begunje pri Cerknici	1300.—
Andrej Ažman, Ljubljana	100.—	Begunje pri Lescah	580.—
Neimenovana	500.—	Bela cerkev	220.—
Stanko Premrl, Ljubljana	100.—	Besnica	650.—
Fr. Hiersche, Polzela	100.—	Blagovica	150.—
Zavod sv. Stanislava v St. Vidu nad Ljubljano	1800.—	Bled	800.—
Koritnik A., Štular M., Porenta G., Hybašek V., dr. Knific I., Kržišnik J., dr. Ratajec A., Arh L., dr. Breznik Ant., Pengov Fr., dr. Jere Fr., Pavlin J., Solar Jak., à Din 100.—; Omerza Fr., dr. Trdan Fr., dr. Jaklič Fr., Arh J., dr. Čepon A., Belec Fr., à Din 50.—; Sekula, Skebe, à Din 35.—; Glinšek, Strupi, à Din 30.—; Markež, Spendal, à Din 20.—; Moder, Magdič, à Din 15.—.		Bloke	735·60
Dr. Ivan Zore, Ljubljana	200.—	Bohinjska Bela	1050.—
Vekoslav Podlogar, Ljubljana	399·50	Bohinjska Bistrica	—.—
Zveza služkinj v Ljubljani	200.—	Borovec	—.—
Mons. dr. Ujčić, Ljubljana	100.—	Borovnica	2777.—
III. Mar. kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani	300.—	Boštanj	100.—
Ljublj. orlovsko okrožje	350.—	Brdo	400.—
Jožef Zupančič, Ljubljana	20.—	Št. Vid pri Brdu	420.—
Župni urad Laško	430.—	Breznica	2400.—
Neimenovana oseba	50.—	Brezovica	1972·15
Davča od l. 1925	44.—	Brusnice	466·40
Dar iz Amerike	2820.—	Bučka	454.—
K. Sparhakl, Vodice	40.—	Bukovščica	530.—
Hranilnica in pos., Vodice	100.—	Cerklje pri Kranju	2893.—
Kat. bralno društvo Sv. Anton v Slov. gor.	80.—	Cerklje pri Krškem	1510.—
Adlešiči	131.—	Cerknica	670.—
		Čatež ob Savi	—.—
		Čatež pod Zaplazom	640.—
		Čemšenik	425.—
		Medija - Izlake	372.—
		Češnjice	—.—
		Črmošnjice	380.—
		Črni vrh nad Polhovim gradcem	—.—
		Črnomelj	500.—
		Črnuče	1082.—
		Dev. Mar. v Polju	—.—
		Dob	750.—
		Dobovec	—.—
		Dobrava pri Kropi	400.—
		Dobropolje	870.—
		Dobrníč	—.—
		Dobrova	1150.—

Dol pri Ljubljani	280.—	Lesce	600.—
Dole pri Litiji	200.—	Leskovec	735·50
Dolenja vas	700.—	Leskovica	700.—
Domžale	—.—	Leše	353·60
Dovje	340.—	Lipoglav	385.—
Draga	150.—	Ljubljana :	
Dragatuš	—.—	Stolnica	1715·30
Dražgoše	700.—	Sv. Jakob	500.—
Duplje	400.—	Marijino Oznanjenje	1550.—
Fara pri Kostelu	255·70	Sv. Peter	3020.—
Golo	—.—	Trnovo	1460.—
Gora pri Sodražici	—.—	Križniški red	800.—
Goriče	248·50	Dekl. M. družba v Križankah	654.—
Gorje	1450.—	Salezijanci (Rakovnik)	285.—
Gotenica	—.—	Salezijanci (Mladinski dom)	264·75
Gozd	86.—	Lazaristi	267.—
Grahovo	200.—	Uršulinke	550.—
Grčarice	100.—	Društvo sv. Marte	560.—
Hinje	300.—	Sv. Krištof	300.—
Homec	295.—	Ljubno	630.—
Horjul	619.—	Logatec, Dolenji	646·10
Hotedršica	225.—	Logatec, Gorenji	400.—
Hotič	—.—	Lom	115·50
Ig	500.—	Loški potok	490.—
Kurešček	165.—	Lučine	—.—
Ihan	640.—	Mavčiče	865.—
Janče	360.—	Mekinje	420.—
Javor pod Ljubljano	140.—	Mengeš in Trzin	1600.—
Javorje nad Škofjo Loko	400.—	Groblje	810.—
Javorje pri Litiji	—.—	Metlika	—.—
Jesenice	4637.—	Mirna	151·25
Jezersko	325.—	Mirna peč	790.—
Ježica	1183.—	Mokronog	333.—
Kamna gorica	225.—	Moravče	—.—
Kamnik	1560.—	Sv. Trojica	150.—
Kočevje	250.—	Mošnje	540.—
Kokra	—.—	Brezje	2000.—
Kolovrat	—.—	Motnik	178·90
Komenda	1200.—	Mozelj	135.—
Kopanj	380.—	Zdihovo	—.—
Koprivnik pri Kočevju	—.—	Naklo	740.—
Koprivnik v Bohinju	—.—	Nemška Loka	20.—
Koroška Bela	1500.—	Nevlje	340.—
Kostanjevica	650.—	Nova Oslica	140.—
Kovor	400.—	Novo mesto	500.—
Kranj	—.—	Osilnica	128.—
Premškovo pri Kranju	437·50	Ovsiše	181.—
Kranjska gora	400.—	Peče	200.—
Krašnja	279.—	Planina pri Črnomlju	—.—
Kresnice	210.—	Planina pri Rakeku	500.—
Križe pri Trzinu	500.—	Podbrezje	691.—
Krka	600.—	Podgrad	130·90
Kropa	1770.—	Podlipa	350.—
Krško	418.—	Podzemelj	150.—

Polhov gradec	—	Struge	374.25
Polica	450	Studenec	750
Poljane nad Škofjo Loko	—	Suhor	100.50
Poljane pri Toplicah	50	Sv. Duh	240
Polom	—	Sv. Gora	—
Polšnik	—	Sv. Gregor	600
Prečina	300	Sv. Helena	700
Preddvor	820	Sv. Katarina	132.20
Predoslje	460	Sv. Križ nad Jesenicami	641.75
Preloka	—	Sv. Križ pri Kostanjevici	412.75
Preserje	643.20	Sv. Križ pri Litiji	600
Preska	848	Sv. Lenart	611
Prežganje	300	Sv. Planina	—
Primskovo	—	Sv. Trije Kralji (Vrh)	313.50
Radeče pri Zidanem mostu	400	Sv. Trojica nad Cerknico	200
Radovica	140	Sv. Trojica v Tržišču	120
Radovljica	3600	Sv. Vid nad Cerknico	156
Raka	1000	Svibno	165.15
Rakitna	271	Šempeter pri Novem mestu	700
Rateče-Planica	250	Šenčur pri Kranju	1335
Reka, Kočevska	—	Hrastje	227
Reteče	935	Oševak	400
Ribnica	1650	Voglje	308.50
Ribno	350	Šenturška gora	100
Rob	751.50	Škocijan pri Mokronogu	373.50
Rova	680	Škocijan pri Turjaku	380
Rovte	1030	Škofja Loka	703.50
Rudnik	800	Uršulinke	504
Sava	175	Šmarije	1601.10
Sela pri Kamniku	—	Šmarjeta	350
Sela pri Šumberku	126	Šmartin pod Šmarno goro	222.75
Selca nad Škofjo Loko	3260	Šmartin pri Kranju	3240
Semič	322	Sv. Jošt nad Kranjem	230.75
Sinji vrh	—	Šmartno pri Litiji	750
Smlednik	1350	Litija	900
Sodražica	460	Šmihel pri Novem mestu	400
Nova Štifta	150	Šmihel pri Žužemberku	—
Sora	—	Špitalič	—
Sorica	220	Štanga	110
Davča	165	Št. Gotard	200
Sostro	—	Št. Jakob ob Savi	710
Soteska	420	Št. Janž	627
Spodnji log	—	Št. Jernej	—
Spodnji Tuhinj	—	Št. Jošt nad Vrhniko	—
Srednja vas v Bohinju	1000	Št. Jurij pod Kumom	305.75
Stara cerkev	—	Konjšica	100
Stari log	—	Št. Jurje pri Šmariji	450
Stara Loka	1880	Št. Lambert	700
Stara Oslica	300	Št. Lovrenc	600
Stari trg ob Kolpi	—	Št. Ožbalt	50
Stari trg pri Ložu	635.35	Št. Rupert	—
Stična	1147.20	Št. Vid nad Ljubljano	—
Stopiče	215.20	Št. Vid pri Stični	1426
Stranje	548.55	Veliki Gaber	400

Tomišelj	—.—	Vrhnika	—.—
Topla Reber	—.—	Bevke	161.—
Toplice	720.—	Zagorje ob Savi	360.—
Gor. Sušice	200.—	Zagradec	240.—
Trata	—.—	Zali log	—.—
Trboje	271·85	Zaplana	666.—
Trebelno	252·25	Zapoge	300.—
Dar dekliške Mar. družbe	760.—	Zasip	800.—
Trebnje	2017·50	Zgornji Tuhinj	255.—
Trstenik	200.—	Zlato polje	210.—
Tržič	2650.—	Žabnica	715·10
Tunice	350.—	Žalina	1400.—
Turjak	606.—	Železniki	—.—
Unec	40.—	Želimlje	160.—
Vače	520.—	Žiri	—.—
Vavta vas	—.—	Žužemberk	510.—
Velesevo	500.—		
Velika Dolina	438·25	Skupaj	Din 229.491·85
Velike Lašče	1725.—		
Velike Poljane	170.—		
Vič	—.—		
Vinica	303·55		
Višnja gora	1000.—		
Vodice	1500.—		
Skaručina	200.—		
Šinkov turn	300.—		
Vranja peč	320.—		

Opomba: Župni uradi: Lučine, Vič in Železniki so razdelili svoje nabirke med prizadete v domačih župnijah. Župna urada Št. Vid nad Ljubljano in Vrhnika sta nabrane prispevke poslala župnim uradom prizadetih krajev. Župni urad Sostro je vodil nabiralno akcijo skupno z županstvom. V župnijah od poplave prizadetih krajev se po večini niso vršile nabirke.

Škofijski ordinariat v Ljubljani, dne 10. decembra 1926.